

сына и сватаго дѹха, и набчете ги да държатъ сичко, що съмь ви заповѣдалъ; и ето азъ съмь съ васъ презъ сички дѣне до скончаніе вѣка.“

Подиръ това сѧ довършва лютьоргіа-та на св. Василіа великій, и послѣ сичко това превысоко размышленіе обзети отъ страхъ, пълнъ съ тайнѧ, вмѣсто херѹвимскѧ-тѧ пѣснь пѣмъ: „нека мълчи сѣко тѣло челоувѣческо и нека стои съсъ страхъ и трепетъ, и нищо зѣмлавно нека не помисла въ себе; защото царь-а надъ царь-тѣ и господаръ надъ господари-тѣ дохожда да го заколѣтъ и да сѧ даде на вѣрни-тѣ за еденіе. Предъ него вървѣтъ съборове ангелски съсъ сѣко старѣшинство и власть: многоочити херѹвими и шестокрили серафими, затѣлѣтъ си лица-та и пѣвѣтъ пѣснь: „аллилуіа.“

Писмо 14.

Найпослѣ приближи отколѣ чаканно-то утро, па какъ го дочакватъ вѣрни-тѣ? какъ преминѹватъ остатокъ-а на велика-та сѧбота? — ето какъ: четѣтъ дѣла-та апостолски, не излѣзватъ отъ църквѧ, като да сѧ ради да предварѣтъ самы-тѣ мироносицы, и съ ангелъ-а да отвалѣтъ камакъ-а отъ гробъ-а, въ кой-то лежи животодавецъ-а. Като стане средъ нощъ, пакъ сѧ чѹва пълнъ съ тайнѧ канонъ: „кой-то нѣкогн си съ морскѧ дълагъ покри мѣчителѧ и гонителѧ (фараона), него дѣца-та на онѣзи, кои-то ѣ спасъ (юдей-тѣ), скрихѧ подъ